

БАЛАДА ПРО СПІВОЧИХ ПТАШОК І ЗМІЙ

СЮЗАННА
КОЛЛІНЗ

ПРИКВЕЛ ГОЛОДНИХ ІГОР

Клинок відскочив від його бронежилета й розітнув йому ліве плече. Відстрибнувши назад, Коріолан замахнувся на Мотка, але вдарив по порожньому місцю. Впав на купу уламків, старих дощок і штукатурки, навпомацки шукаючи якогось захисту. Моток знову кинувся на нього, цілячись ножем йому в обличчя. Коріолан обхопив пальцями вузьку дошку і, піднявши її, від душі вдарив Мотка у скроню — так, що той повалився на коліна. А тоді звівся на ноги, розмахуючи дошкою, наче кийком. Він опускав її знов і знов, не знаючи достоту, по чому вона б'є.

— Треба тікати! — крикнув Сеян.

Тепер Коріолан чув недобрі вигуки й тупіт ніг по трибунах. Спантиличившись, він потягнувся до Маркового тіла, та Сеян відсмикнув його.

— Ні! Облиш його! Біжи!

Коріолана не треба було вмовляти. Він дременув до барикади. Руку від ліктя до плеча пронизав біль, але Коріолан на нього не зважав, щосили ворущачи руками, як навчала професорка Сікл. Коли він дістався барикади, йому в сорочку вгризся колючий дріт, а повернувшись, щоб від неї звільнитися, Коріолан побачив їх. Двоє трибутів із Округу 4, Корал і Бізань, а також Чинбар — хлопак із бійні — прямували просто до нього, озброєні до зубів. Бізань відвів руку назад, щоб кинути тризуб. Коріолан сильно порвав тканину на рукаві, звільнивши його від колючого дроту, і кинувся геть із лінії вогню. Просто за ним кинувся Сеян.

За барикаду проникало всього кілька слабеньких промінчиків місячного сяйва, і Коріолан забився об деревину й огорожу, наче дикий птах у клітці. Так він, звісно, сповіщав про свою присутність усіх трибутів, які її чомусь не помітили. Він врізався лицем у бетонну плиту, а ззаду в нього вїхав Сеян, удруге гепнувши його чолом об безжальну поверхню. Відштовхнувшись, Коріолан відчув себе так, ніби струс мозку в нього так і не минув. Голова запульсувала болем, і його накрило хмарою спантеличення.

Трибути переможно загукали, гамселячи зброєю об барикаду й відстежуючи переміщення менторів у лабіринті. Куди йти? Трибути неначе були повсюди. Сеян схопив Коріолана за передпліччя й потягнув, той сліпо поплентався за ним, поранений і нажаханий. Отже, їм кінець? Оце так він загине? Лють через таку несправедливість, таку насмішку над його існуванням раптово надала Коріоланові сил, і він обігнав Сеяна, а тоді впав накарачки у хмарі м'якого червоного світла. Коридор! Попереду виднілися турнікети, де біля тимчасових ґрат зібралися миротворці. Він щодуху дременує.

Коридор був недовгий, але здавався нескінченним. Коріоланові ноги підіймалися й опускалися так, наче він ішов по пояс у клею, а перед очима в нього стояли чорні цятки. Сеян біг пліч-о-пліч із ним, але було чути, як трибути їх наздоганяють. Його шию зачепило щось важке і тверде — цеглина чи що? Ще один предмет проколов йому жилет і застряг, гойдаючись у Коріолана за спиною, доки не впав із брязкотом. Де прикриття? Захисний вогонь миротворців? Не було нічого, геть нічого, а ґрати досі стояли впритул до підлоги. Йому захотілося крикнути, щоб вони повбивали трибутів, застрілили їх на місці, але повітря в легенях бракувало.

Усього за кілька ярдів від нього опинився хтось із важкою ногою, та Коріолан, знову згадавши науку про-

фесорки Сікл, не наважився гаяти секунду, озираючись на цю людину. Перед ним миротворці нарешті зуміли нахилити ґрати всередину, утворивши між ними й землею проміжок дюймів у дванадцять заввишки. Коріолан пірнув, обдерши об шерехату підлогу кілька шарів шкіри на підборідді й ледве підсунувши руки під ґрати. Тоді миротворці схопилися за нього й сильно потягнули. Він не встиг повернути голову і, перш ніж опинитися в безпеці, обдер об брудну поверхню решту обличчя.

Охоронці негайно кинули його, щоб забрати Сеяна. Той різко скрикнув: Чинбар ножем розітнув йому ззаду литку, перш ніж він устиг відповзти достатньо далеко. Швидко повернули на місце ґрати, і все було замкнено на засуви, але трибути не здавалися. Чинбар, Бізань і Корал штрикали Коріолана й Сеяна зброєю крізь ґрати, супроводжуючи їх сповненими ненависті кпинами, тим часом як миротворці гупали по турнікетах кийками. Не пролунало жодного пострілу. І навіть перцевим газом ніхто не бризнув. Коріолан здогадався, що їм, найпевніше, було наказано не чіпати трибутів.

Коли миротворці допомогли йому підвестися, він розлючено кинув:

— Дякую за підтримку!

— Ми просто виконували накази. Хлопче, якщо Гоул вважає, що тобою можна пожертвувати, не лай за це нас, — мовив старий миротворець, який обіцяв, що його прикриють.

Хтось спробував утримати Коріолана на ногах, але він відштовхнув помагача.

— Я можу ходити! Я можу ходити, і не завдяки вам!

А тоді похилився вбік і мало не впав на підлогу, перш ніж його знову зіп'яли на ноги й потягнули назад через передпокій. Коріолан довго й нерозбірливо лаявся — щоправда, нікого цим не вразивши, — й висів баластом у руках цієї людини, доки його не кинули

безцеремонно просто за межами арени. За хвилину поряд із ним залишили Сеяна. Обидва лежали й хекали на кахлях, що прикрашали арену спереду.

— Корію, дуже прошу, вибач, — заговорив Сеян. — Дуже прошу, вибач.

Прізвисько «Корію» призначалося для давніх друзів. Для рідних. Для тих, кого Коріолан любив. І Сеян вирішив спробувати його саме зараз? Коріолан, якби мав сили, потягнувся б до нього й задушив би.

На них ніхто не звертав уваги. Мамця вже зникла. Докторка Гоул і декан Гайботтом обговорювали рівень гучності, переглядаючи записи з камер у фургоні. Миротворці стояли нещільними купками, чекаючи на вказівки. Лише за п'ять хвилин підїхала карета швидкої допомоги й розчахнула задні дверцята. Хлопців завантажили досередини, а представники влади на це й не глянули.

Медичка дала Коріоланові тампон, який треба було притиснути до рани на руці, а сама тим часом зайнялася нагальнішою проблемою — литкою Сеяна, з якої вельми щедро текла кров. Коріоланові лячно було повертатися до лікарні й того ненадійного доктора Вейна, доки він не побачив у маленьке віконце, що вони приїхали до Цитаделі, а це здавалося вдвічі страшніше. Їх вивантажили на ноші й хутко перевезли далеко вниз, до лабораторії, де стався напад на Клеменсію. Коріолан замислився, які модифікації чекають тут на нього.

У лабораторії, певно, часто траплялися нещасні випадки, бо на них чекала ціла невеличка клініка. Не така просунута, щоб тут можна було оживити Клеменсію, проте хлопців тут, схоже, могли підлатати. Їхні ліжка розділяла біла шторка, проте Коріолан чув односкладні відповіді Сеяна на запитання лікарів. Він і сам говорив ненабагато більше, поки йому зашивали

руку й чистили обдерте лице. Голова йому боліла, та він не наважувався розповісти лікарям про свій струс мозку: боявся, що його заберуть до лікарні на невизначено тривалий час. Коріоланові хотілось одного: втекти від цих людей. Попри його протести, йому в руку вставили крапельницю для боротьби зі зневодненням і введення якоїсь суміші ліків, і він заціпенів на ліжку, змушуючи себе не тікати. Він, хоч і виконував накази докторки Гоул, хоч і досяг успіху, почувався як ніколи вразливим. А тепер лежав захований у її лігві, поранений і без можливості вирватися.

Біль у руці ослаб, але Коріолан не відчував, як його огортає оксамитова завіса морфліну. Напевно, йому ввели якийсь інший препарат, бо його розум, навпаки, став гострішим, аніж зазвичай, і він помічав усе — від переплетіння ниток у полотні простирадла до того, як липка стрічка тягнула його за обдерту шкіру, і гіркого посмаку, що залишився на язичці від металевої чашки з водою. Наблизились і віддалились чоботи миротворців, які забрали з собою кульгавого Сеяна. Вищання у глибині лабораторії сповістило, що настав час нагодувати якусь істоту, і до Коріолана долинув ледь відчутний запах риби. Після того довкола надовго запала відносна тиша. Він замислився, чи не спробувати йому відключитись, але в глибині душі розумів: від нього хочуть, щоб він зачекав. Зачекав на м'які кроки капців, що неминуче дістануться його боксу.

Коли докторка Гоул відсунула шторку вбік, у Коріолана через темряву в нічній лабораторії склалося дивне враження: ніби докторка стоїть на краю кручі і, якщо він бодай трішечки її штовхне, вона перекинеться і згине навіки, полетівши в якусь велику прірву. «Якби ж то, — подумав він. — Якби ж то». Натомість вона вийшла вперед і поклала йому на зап'ясток два

пальці, перевіряючи пульс. Відчувши на собі її холодні, сухі, мов папір, пальці, він сіпнувся.

— Знаєш, я ж починала як лікарка, — сказала вона. — В акушерстві.

«Який жах, — подумав Коріолан. — Щоб ви були першою людиною на світі, яку бачить дитина...».

— Насправді це мені не підходило, — продовжила докторка Гоул. — Батьки завжди хочуть упевненості, якої їм неможливо дати. Щодо майбутнього, що чекає на їхніх дітей. Звідки мені було знати, з чим вони зіткнуться? Як-от ти сьогодні. Хто б міг подумати, що любий хлопчик Красса Сноу захищатиме своє життя на Капітолійській арені? Він, приміром, точно ні.

Коріолан не знав, як на це реагувати. Він практично не пам'ятав свого батька й тим паче не міг вгадати, що той собі думав.

— Як воно там? На арені? — спитала докторка Гоул.

— Страшно, — просто сказав Коріолан.

— Так і повинно бути, — вона перевірила йому зіниці, посвітивши в кожне око ліхтариком. — А як щодо трибутів?

Від світла йому заболіла голова.

— А що вони?

Докторка Гоул перейшла до його швів.

— Що ти подумав про них тепер, коли з них знято ланцюги? Тепер, коли вони спробували тебе вбити? Бо ж їм від твоєї смерті не було жодної користі. Ти їм не конкурент.

Що правда, те правда. Вони були досить близько, щоб його впізнати. Але вони гналися за ним із Сеяном (Сеяном, який так добре поводився з трибути, годував їх, захищав, проводжав у останню путь!), хоча могли скористатися тоді можливістю повбивати одне одного.

— Здається, я недооцінював їхню ненависть до нас, — відповів Коріолан.

— І як ти відреагував, коли це усвідомив? — запитала вона.

Він згадав Мотка, втечу, як трибути жадали крові навіть тоді, коли він уже опинився за ґратами.

— Я побажав їм смерті. Побажав смерті кожному з них.

Докторка Гоул кивнула.

— Що ж, із тим малим із Восьмого покінчено. Ти зробив із нього котлету. Треба вигадати якусь історію, яку можна буде розказати вранці тому клоунові Флікермену. Але ж яка чудова можливість для тебе! Можна докорінно все змінити.

— Справді?

Коріолан згадав, як огидно гепала його дошка об Мотка. То що він зробив? Убив хлопця? Ні, не це. То була очевидна самооборона. Але що тоді? Звісно, він його умертвив. Забути про це неможливо. Колишньої невинності не повернути. Він забрав життя в людини.

— А хіба ні? Більшою мірою, ніж я сподівалася. Мені, звісно, було потрібно, щоб ти забрав Сеяна з арени, та я також хотіла, щоб ти скуштував цього, — відповіла вона.

— Навіть якщо це мене вб'є? — запитав Коріолан.

— Без ризику загинути урок вийшов би не бозна-який, — сказала докторка Гоул. — Що сталося на арені? Це ж людство без прикрас. Трибути. Та й ти теж. Як швидко зникає цивілізація. Всі твої вишукані манери, освіта, походження, все, чим ти пишаєшся, миттю зникло й показало, який ти насправді. Хлопець із кийком, який на смерть забиває іншого хлопця. Це — людство у природному стані.

Ця ідея в такому викладі шокувала Коріолана, проте він спробував засміятися.

Роман «Балада про співочих пташок і змій» є приквелом трилогії-бестселера «Голодні ігри». Історія, змальована в романі, відбувається за 64 роки до основних подій трилогії.

Під час повстання округів впливова родина 18-річного Коріолана Сноу втратила майже все. Єдиний шанс Коріолана повернути сім'ї минулу велич і заможність — стипендія на навчання в Університеті. Її отримає переможець в останньому шкільному проекті — менторській роботі з одним із трибутів, учасників Десятих Голодних ігор. Сноу за всяку ціну має здобути цю винагороду, хоча й має мізерні шанси на успіх. Підопічна Коріолана, харизматична Люсі Грей із Округу 12 — майстриня епатажу, проте аж ніяк не скидається на переможця. Та що ближче вони знайомляться, то більше зближуються. Чи вдасться юному Сноу знайти баланс між справжнім почуттям та жагою до перемоги, і чим доведеться заплатити за успіх?

BOOKCHEF
формує особистість

www.bookchef.ua

Fb Instagram /bookchefua